

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

opsat af et patriotisk Fruentimmer.
Velmeent Erindring til vore unge Petit Maitres,
Da Brudgommen ... Gotfried Christian Trap,
Præstantis. Philol. Baccal. og Bruden ...
Jomfrue Sophie Kirstine Jessen i mange
Høy-anseelige Venners Nærværelse her
i Kiøbenhavn den 19de April 1752 bleve
copulerede

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Andreas Hartvig Godiche, 1752

Fysiske størrelse | Physical extent:

[4] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Gotfried Christian
Trap
og
Sophie Kirstine
Jessen

1752

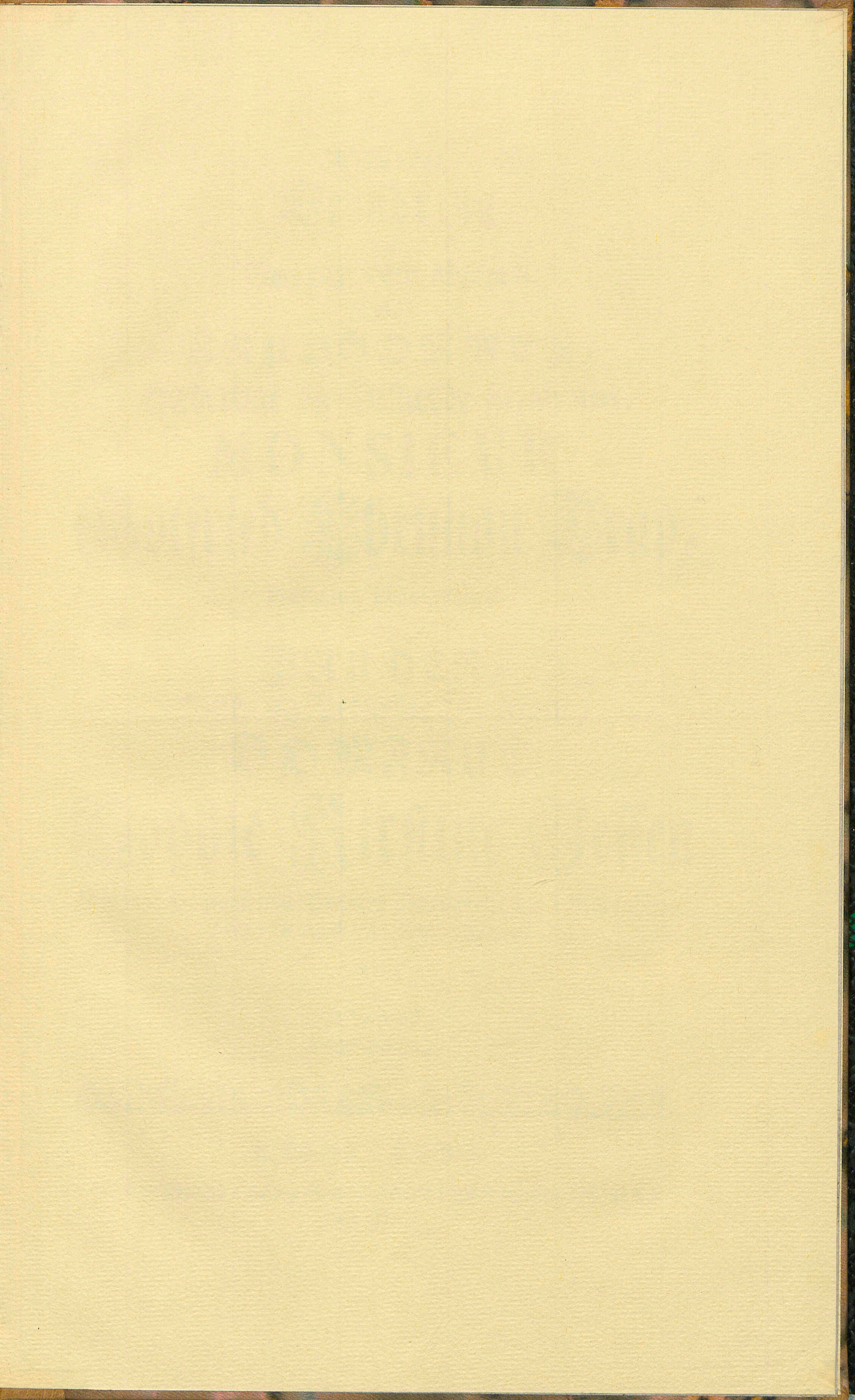
46, - 198, - fol.

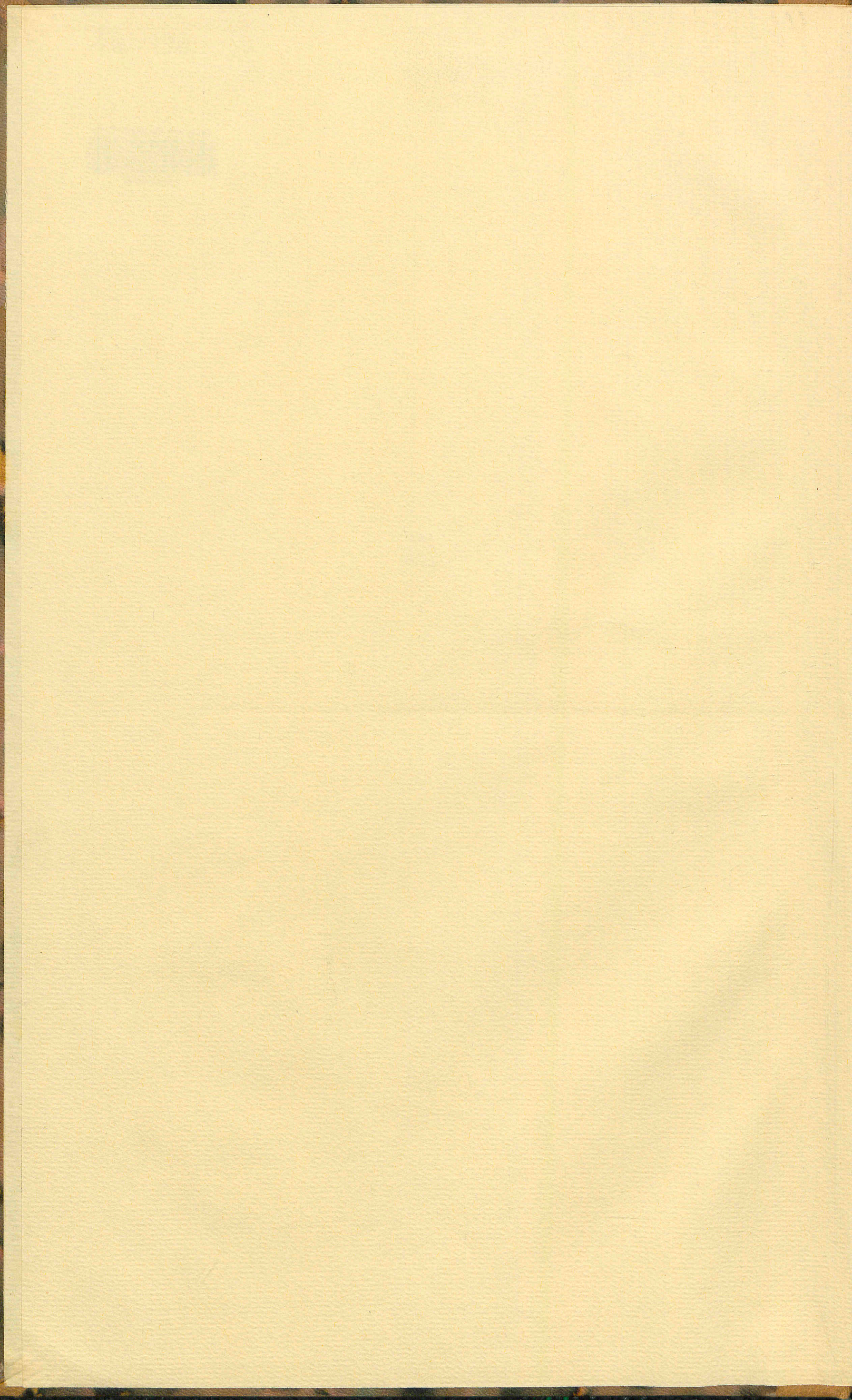
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024233066

46 - 198

Belmeent

Grindring

Til

Bore unge Petit Maitres;

Da

BRUDGOMMEN,
Hæderlige og Bellerde Studiosus,

MONSIEUR

Gotfried Christian Trap,

Præstantif, Philof, Baccal.

Og

BRUDEN,
Dyd- og Vel-ædle Comfrue,

FRUEN

Sophie Kirstine Bessen

I mange Høy-anseelige Benners Nærværelse her i Kiøbenhavn
den 19de April 1752. bleve copulerede.

Opsat

af

Et Patriotisk
Fruentimmer.

KIØBENHAVN,

Trykt af Andreas Hartvig Godiche, boende i Skindergaden næst ved vor
Frue Skole.

x 10274

Shver vil vel forundre sig,
 Og holde det for latterlig,
 At jeg som er en Pige,
 Før tage mig det Arbejd paa,
 Og Mandfolk løs paa Klingen gaa,
 Dem Sandhed reent at sige.

At vise dennem deres Fejl
 Saa tydelig, som i et Spejl
 At lade dennem høre,
 At hoød i deres Hierte boer,
 Endskiont jeg meget gierne troer,
 Det dem kun lidt vil vore.

Ehi deres Egen-Riærlighed
 Formaninger ey giber Sted,
 De troer de ere reene,
 Da de dog er for Narrerie
 Og allehaande Laster fri,
 Som Spine-Ryg for Beene.

Endskiont jeg veed de tænker, at
 Det er alleene dem tilladt
 Med vore Fejl at prale,
 Men at vi Fruentimmer maae
 Om deres, os ey understaae,
 Det mindste Ord at tale.

Jeg dog skal vise dem, at vi
 Dem ikke saa skal gaae forbi,
 Og at de Fejl og Laster
 Naturlig-viis hør dennem til,
 (Om de det ellers vide vil,)
 Hvorfor de os antaster.

Dog maa ey nogen tænke det,
 At jeg paa eengang kunde ret
 Udføre deres Dyder;
 Ney! det alt for vidtøstigt blev,
 Jeg dem paa dette Aark ey skrev,
 Ehi Rummet det forbyder.

Gid! hvert et Spejl i Stykker gaae,
 Gid! vi ny Moder aldrig faae;
 Gid! jeg maa døe, som Pige!
 Om jeg dem al min Leve-Tid
 Med al min Kunst og største Flid
 Udførlig kunde sige.

Dog skal jeg skrive, hvad jeg veed,
 Og bruge min Opmærksomhed,
 Ey Leyligheden spare,
 Men Stykke-viis udføre vil,
 (Som jeg har største Foye til,
 At hvad jeg fandt erfare)

En skriver: "vi os pynter net,
 "Og stadsede for Vinduet
 "Staae næsten hele Dage
 "Udi det Haab, at Eskobs Gud
 "Med sine Bue-sendte Stud
 "Skal ende vores Plage.

Hvo hørte vel sligt Pralerie,
 (At Kesten jeg skal gaae forbie,)
 Her tør de Stakkler tænke,
 At vi i dem forgabet er,
 Og at de, naar de os kun seer,
 Stray har i Baand og Lænke.

Jeg kunde her vel spørge om
 Hvorfra slig Abenbaring kom,
 Og dens Uvished vise;
 Men det er ikke nu min Sag,
 Med en Apologie i Dag,
 Mit eget Kion at prise.

Jeg ikkun Mand-Folk spørge vil,
 Om man ey haver Marsag til,
 At lade dennem høre,
 At de langt meer forlegne gaae,
 For os i Opseyn at faae,
 Hvor det sig lader giøre.

Jeg boer just udi No. 3.
Der seer jeg visse Springere
Bed Kirken patrolere,
Og naar de blir en Skionhed vaer,
At passe paa, hvad Tour hun taer,
En Lejr der at formeere.

Naar een da er saa lykkelig,
Saaledes at postere sig,
At han en Hilsen nyder,
Saa tænker strax det stakkels Kree,
Hun henrykt blev af hans Cupee,
Og ey sin Gang fortryder.

Ga det er ikke dermed nok,
Men den udvalgte Caper-Flof
Messurerne saa tager,
At ingen Kirke bliver frie
For deres Søndags-Streiferie,
Hvordan de det end mager.

Min Moster boer ved Hvalbingen,
Nu hør J nok, hvor jeg vil hen,
Hvad har J der at gjøre;
Der saae hun nogle, (svær hun paa,
Eilforne, som paa Skildbagt staae,
Rundt om ved Kirkens Dørre.

Et Par i sær hun agtede,
Sia flittig der at lade see,
Og Kirken ey forsømte,
Hun meente, at Gudfrygtighed
Hos dem særdeles havde Sted;
Men jeg langt andet dømt.

De sidder heller ved Basset,
Om jeg dem ellers kiender ret,
End de en Præd'ken hører,
Det er ey Præsten, snarere
Der bliver hans Tilhørerske,
Som dem til Kirken fører.

Det mærkede jeg selv eengang,
Da disse i en Aften-Sang
Al Kirken visiteerte;
Men da de — sandt der ey,
De strax tilbage deres Bey
J kort Galop spasseerte

Men nu paa nogle Maaneder,
Da deres Haab forloret er,
Vi dennem altid savner,
En vis Person fra Jylland kom,
Og har for dem gjort Kirken tom,
Og Lust-Castellet, avner.

Alt hvad jeg her har talet om,
Jeg i Erfarings strenge Dom
Urykkelig fandt grunde;
Jeg meener da, at jeg med Skiel
Den alleger'te Strophe vel
Saaledes vende kunde.

Derfor gaaer Mand-Folk pyntelig,
Og flittig præsentere sig
I Gader, Stræder, Kirke,
Udi det Haab, at Ekkfobs Gud
Med sine Buesendte Skud
For demnem skulle virke.

Men det er Tid, jeg vender mig
Fra disse, at jeg latterlig
Med dennem ey skal blive;
Jeg ved en bedre Lyssighed,
Hvad jeg med disse Herrer veed,
En anden gang vil skrive.

For Brude-Parret jeg nu maae
Min Glæde give at forstaae,
Som er med Corrig blandet,
Mig deres Samling Glæde gir,
Men den mig og Anledning blir
Til Sorg, i et og andet.

Hans Val, Hr. Brudgom glæder mig,
Ehi det for ham ret passer sig,
Hans unge Brud jo haver
Alt det, hvorpaa en Brudgom seer,
(Han fandt jo ey forlange meer,)
Naturens, Lykkens Gaver.

Men naar jeg seer, det samme Val
Vor Sogne-Kirkes halve Tal,
Tilhørere bortjager;
Hvo er da vel saa haard, at han
Ey Kirkens Velsærd tår sig an,
Og Deel i Sorgen tager.

Dog bort! med sliig Bekymring, bort,
Vor Kirke kommer ey til kort
Bed det, den slige savner;
Ehi de, som der sig lader see,
Kun for at gjøre en Cupee,
Ey Kirken meget gavner.

Onsdædle Brud! jeg hende maae
Sin vel-fortiente Roes tilstaae,
At hun i Dag hengiver
Sin Haand og Hierte en Person,
Som er i Dyd og Færdom moen,
Det mig ny Glæde bliver.

Ehi, som han er min gode Ven,
Hans Velsærd glæder mig igien,
Som mærkelig formeeres
Bed det, han bliver Eyere
Af et saa rart Klenodie,
Som ham i Dag leveres.

Men smukke Brud! bliv ikke vred,
Kand hun med glad Sambittighed
I Dag sin Brudgom agte;
Naar hun betænker visse Ting,
Jeg, sandt at sige, saae et Sting,
Naar jeg det vil betrachte.

Hvor mange unge Helte maae
 I Dag den Polste Feber faae
 Til deres store Skade,
 Som har sig gjort forgieves Flid,
 At strippe om ved Aftens Tid
 I lille Kongens Gade.

Hvad? meener Hun, de Hierte-Suk,
 Som fulgte deres dybe Bux
 Paa Stok og Stene falder;
 Ney! de vil vist, min smukke Brud,
 Forklage dem for Elskovs Gud,
 Som man Cupido kalder.

Men ham Hun ey at frugte har,
 Vi veed, Cupido er en Nar,
 Og disse ikke mindre:
 De noget jo bestille maae,
 Lad dem da om paa Hverbing gaae,
 Hvo kand dem sligt forhindre?

Lev midlertid I unge, Eoe
 I Velstand, Glæde Fred og Roe
 Til Alderdommens Dage;
 Sid Frugten af jer Egte-Stand
 Rodfæstes maa i Cimber-Land,
 Og ikke Ende tage.

Før Jylland Stude-Mangel har,
 Før vi ey her kand see en Nar
 I hvert et Huus og Gade,
 Før Fruer-Stuer bliver frie
 Før Pfylli Aftoms Snylterie,
 Før jeg kand N. N. hade.

